

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

กิเลสเท่านั้นกวนใจ

ก่อนจ้งหัน

สำหรับพระผมไม่ค่อยได้มีการอบรมเหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนการอบรมพระเป็นประจำๆ ตลอดเลย อาทิตย์ละครั้งๆ เป็นประจำตลอดมา ตอนเฒ่าแก่แล้วเกี่ยวกับเรื่องการช่วยชาติเลยห่างเหินไปจนกระทั่งแทบไม่มี การอบรมพระทุกวันนี้ว่าไม่มีก็ไม่ผิด ให้พากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ อย่าสนใจกับกิจอื่นงานใด ในโลกนี้ไม่มีงานใดเลิศเลอยิ่งกว่างานถอดถอนกิเลสออกจากใจ อันนี้เป็นงานที่เลิศสุดยอด พอถอนกิเลสออกจากใจหมดแล้ว ความสุขในสามโลกธาตุมารวมอยู่ที่ใจนี้หมด พากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

การทำข้อวัตรปฏิบัติด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคี อย่าให้ได้บอก ทุกวันนี้ก็หากเรียบร้อยอยู่แล้วๆ แต่เตือนให้คิด เหล่านี้เป็นงานการของตัวเองทั้งนั้น แล้วทำอะไรๆ อย่าเปลอสติ สติเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าสติขาดไปเสียเดินจงกรมก็ไม่มี ความหมาย นั่งภาวนาก็ไม่มี ความหมาย ทำข้อวัตรปฏิบัติอะไรๆ ก็ไม่มี ความหมายทั้งนั้น ความหมายอันยิ่งใหญ่อยู่กับสติ เมื่อความรู้ตัวหรือสัมปชัญญะติดอยู่กับตัวแล้วกิเลสจะไม่เกิด กิเลสเกิดเวลาเปลอสติ

ท่านว่า อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารา นี้เห็นได้ชัดเจน อวิชชาเป็นรังแห่งวิภูวน โมหะจิตอยู่ที่อวิชชาปุจฺจยา ดันออกมาเป็นสังขารเรื่อย ๆ ไป นี่ตัวสำคัญ ถ้ามีสติแล้วกิเลสจะไม่เกิด คือสังขารเกิดไม่ได้ กิเลสเกิดตามสังขารก็ออกไม่ได้ๆ สติดีเท่าไรกิเลสจะไม่เกิด ดีทั้งวัน สติติดแน่นทั้งวัน กิเลสไม่เกิดทั้งวัน กิเลสจะเกิดเวลาเปลอเท่านั้น ท่านทั้งหลายจำให้ดี ที่เทศน์นี้เทศน์อย่างแม่นยำ เราผ่านมาเรียบร้อยแล้วที่นำมาสอนหมู่เพื่อน ไม่ใช่มาสู่มสู่มห้าสอนต้นๆ เตาๆ เราผ่านมาหมดแล้ว สติไม่เปลอติดแน่นตลอดทั้งวัน กิเลสเกิดไม่ได้ทั้งวัน นี่สำคัญมาก

สติควบคุมกิเลสทุกประเภทได้เป็นอย่างดี อย่าให้เปลอสติ มีภาระงานใดๆ เราทำการงานนี้สติติดอยู่แล้วกิเลสไม่เกิด ทำการงานก็ได้ สติก็ดี สตินี้สำคัญ สติสพฺพตฺถ ปตฺถิยา ท่านบอกว่า สติจำต้องปรารภนาในที่ทั้งปวง ไม่มีเว้นเลยที่ว่าจะไม่มีความ สติ ขอให้มีความตั้งหน้าประกอบความพากเพียร

การอบรมพระเวลานี้ผมไม่ค่อยมีแล้วแหละ งานมากต่อมาก เราก็แก่ไปเรื่อยๆ แม้แต่เดินจะมาฉันจ้งหันนี้มันไม่อยากจะมานะ ฝืนเฉยๆ นะนี่ เดินจากกุฏิมาฉันจ้งหันอย่าคิดว่ามันอยากมาอยากฉันนะ ไม่นะ มันถอยกรุดๆ มันไม่อยากมาไม่อยากฉัน มัน

ถอยขนาดนั้นละเตี้ยวนี้ ธาตุชั้นเวลามันไม่เอาไหนไม่เอาจริง ๆ เรายังหนุ่มยังน้อยนี้ ขยับ ๆ ไปไม่สโตไปไม่แห้งมันนึกว่าเป็นผักไปหมดนั่นแหละ ไปไม่สโตไปไม่แห้งร่วงหล่น ลงมานั้นนึกว่าเป็นผักไปจิ้มน้ำพริกทั้งนั้นแหละ แต่เตี้ยวนี้ โอ๊ย ไม่นะ มันพลิก ถึงเวลาที่จะลงมานั้นมันอืดอาดไม่อยากลง คือไม่อยากไม่หิวเลย ไม่ต้องการอะไรทั้งนั้นอยู่สบาย ไม่อยากยุ่งอะไรกับอะไร ถึงเวลาแล้วดีดีผิงไปเลยนั่นแหละ มันยุ่งกับชั้นทุกวันนี้

พูดให้ชัดเจนการปฏิบัติ รวมกองทุกข์หรือกองสุขทั้งหลายเข้ามาอยู่ที่หัวใจ ใจเวลาชำระให้เรียบร้อยหมดแล้วเป็นใจที่บริสุทธิ์เต็มเหนี่ยวแล้ว ที่นี้มันถึงเห็นได้ชัดเรื่องของโลกของสงสารที่หมุนกันเป็นพื้นเป็นไฟนี้ เพราะอำนาจของกิเลสทั้งนั้น กิเลสมันตัวสำคัญ โลกมองไม่เห็นและไม่มองนะ มีธรรมะพระพุทธเจ้าอย่างเดียว พุทธศาสนาเป็นศาสนาชั้นเอก สอนโลกอย่างแม่นยำ ๆ แต่ไม่มีใครสนใจ ถ้าเป็นศาสนาของกิเลสแล้วเอาวันยังค่ำคืนยังรุ่ง ตายก็ตาย คอขาดขาดไปเลย เพราะความสมัครใจกับกิเลส เรื่องอรรถเรื่องธรรมมันไม่อยากจะเล่นไม่อยากจะสนใจปฏิบัติ ท่านทั้งหลายเอาไปพิจารณา

พระนักภavanaเอาให้จริงให้จังนะ มรรคผลนิพพานอยู่ที่ไหน อยู่กับตัวของท่านผู้ภavana มีสติติดแนบ ใครมีธรรมบทใดที่ฝึกหัดเบื้องต้น หรือใช้วิปัสสนาหรือปัญญาที่ดี สติต้องติดแนบ ๆ ถึงขั้นปัญญาแล้ว สติกับปัญญาไปด้วยกัน ๆ สอนทุกท่านนี้เราสอนอย่างแม่นยำ เพราะเราผ่านมาหมดแล้ว ที่นำมาสอนนี้สอนอย่างแม่นยำไม่สงสัย เราผ่านมาหมดแล้ว ขอให้ท่านไปประพฤติปฏิบัติจะไม่ผิดไม่พลาด เอาละให้พร

หลังจั่งหัน

เรียนวิชาธรรมกับวิชาโลกนี้ต่างกันในแง่ปฏิบัติ ถ้าเรียนธรรมดานี้วิชาธรรมกับวิชาโลกก็เหมือนกัน คือเรียนเพื่อความจำ ๆ เรียนวิชาธรรมก็เพื่อความจำ วิชาโลกก็เพื่อความจำ ที่นี้จำแล้วเอาไปเป็นโลกไปเลย คือเรียนจบชั้นนั้นชั้นนี้ ตั้งขึ้นว่าชั้นนั้นชั้นนี้ สุดท้ายก็มาติดความสำคัญว่าตนได้ชั้นนั้นชั้นนี้ ไปไม่รอด ติดอยู่ตรงนี้เอง ต้องเอาภาคปฏิบัติเข้าทำลาย ภาคปฏิบัตินี้เรียนมา ๆ ท่านสอนว่ายังไง ท่านสอนเพื่อจะแก้จะปลดจะเบิกทางทั้งนั้น ท่านสอนเข้ามาให้เบิกทางที่เราติดอยู่ กิเลสมันปิดตันเอาไว้ ธรรมะท่านสอนท่านเบิกทางให้ เรานำมาปฏิบัติก็เบิกทาง ๆ กว้างออก ๆ

ธรรมดาเรียนธรรมกับเรียนโลกไม่ผิดกัน ถ้าเรียนเพื่อความจำไม่เกิดประโยชน์ ต้องเรียนเพื่อการปฏิบัติ...เป็น ทางโลกเขาเรียนไปปฏิบัติตามหลักวิชาที่เรียนมาก็เป็นประโยชน์ เรียนธรรมเรียนแล้วปฏิบัติตามหลักธรรม ยิ่งเป็นประโยชน์อันใหญ่หลวง เราเรียนเฉย ๆ เรียนโลกกับเรียนธรรมไม่ผิดกัน จำได้ ๆ เช่นอย่างสอบได้ชั้นนั้นชั้นนี้

ตรี โท เอก มหาเปรียญ ๓ ประโยคถึง ๙ ประโยค ก็เป็นความจำทั้งหมดไม่ได้เป็นความจริง ซึ่งเป็นสมบัติของตนโดยแท้เลย ความจริงเป็นยังไง เรียนแล้วปฏิบัติ ปฏิบัติได้มากน้อย รู้เห็นขึ้นมาเท่าไร รู้เห็นขึ้นมาแล้วนั้นละเป็นสมบัติของตนพร้อมไปเลย

ภาคปฏิบัติจึงเป็นภาคชวนหาสมบัติเข้าสู่ความเป็นของตัว ใครไม่ปฏิบัติ ธรรมะพระพุทธเจ้าก็ไม่เห็นมีความหมายอะไร คือเรียนไปเฉยๆ ไม่ได้มาปฏิบัติก็ได้แต่ความจำ ความจำไม่ใช่สมบัติของตัวเอง ภาคปฏิบัติต่างหากเป็นสมบัติของตัวเอง เช่น ท่านสอนให้ทำความสงบใจ สมถะ วิปัสสนา หรือสมถะ สมาธิ วิปัสสนา วิชา วิมุตติ หลุดพ้น นี่เป็นแถวแนวของธรรมที่สอน เบิกกว้างออกๆ จนกระทั่งพันทุกซ์ ถ้าดำเนินตามนั้นแล้วออกได้ๆ ถ้าไม่ดำเนินตามนั้นเรียนก็มีแต่ความจำ ไม่เกิดประโยชน์ สุดท้ายก็เป็นนอนแทะกระดาษ ไม่ว่าจะท่านว่าเราเหมือนกัน

ที่เราพูดอย่างนี้ก็มีผู้คัดค้านมาเหมือนกัน เขาติดอันนั้น ส่วนเราติดอะไรก็ไม่รู้แหละ เราเทศน์ไปถึงขั้นนอนแทะกระดาษ เขาบอกว่าคำนี้ไม่น่าพูด ทางนี้ตอปปี้เลย มันน่าพูดตั้งแต่ยังไม่พูด นั้นเห็นใหม่ละต่อบกัน เป็นอย่างนั้น ก็มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ เรียนเฉยๆ เรียนในกระดาษก็เป็นนอนแทะกระดาษ เรียนในใบลานก็เป็นนอนแทะแต่ใบลานไป เรียนเพื่อปฏิบัติแทะเข้ามาแหละ...กิเลส แทะกิเลสอยู่ในหัวใจออกๆ นี่เรียนเพื่อปฏิบัติ ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ผลของงานก็ปรากฏขึ้นโดยลำดับๆ ท่านเรียกว่า ปฏิเวธ ความรู้แจ้งไปโดยลำดับในผลงานของตน

นี่เอาจริง ๆ จึงพูดได้เต็มปากตามที่ปฏิบัติมา ได้รู้เห็นอย่างไรๆ ไม่สะทกสะท้าน เพราะมันรู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ ไม่ต้องหาใครมาเป็นพยาน สนฺทิฎฐิโก เป็นขั้นๆ โดยลำดับ จนกระทั่ง สนฺทิฎฐิโก ขั้นสุดท้ายกิเลสทั้งหมดเป็น สนฺทิฎฐิโก ขั้นสุดยอดเลย นี่ละพระพุทธเจ้ามอบ สนฺทิฎฐิโก ให้ เพราะฉะนั้นบรรดาพระอรหันต์ที่ตรัสรู้ธรรมแล้วจึงไม่ไปทูลถามพระพุทธเจ้าแม้พระองค์เดียว ตรัสรู้ผางขึ้นมา สนฺทิฎฐิโก ขั้นสุดท้ายแล้วเป็น สรณฺ คัจฉามิ ของตัวเอง แล้วก็ สรณฺ คัจฉามิ ของโลกได้เลย

ตราบใดถ้าโลกไม่มีธรรมเข้าแทรกสิ่งใจเลย โลกจะเดือดร้อนอย่างนี้ตลอดไป ท่านทั้งหลายให้ฟังทั่วประเทศไทยเป็นลูกชาวพุทธ เวลานี้มันเป็นบ้ำอยู่กับโลกกับสังสาร เที้ยวเอาพินเอาไฟเผาตัวเอง ไม่มีความเข็ดหลาบอิมพอเลยก็คือกิเลสเผาหัวใจสัตว์โลก ให้ติดให้ตื้น ไม่เอาธรรมเข้าไปชะล้างให้เป็นน้ำดับไฟบ้างเลย หากความเย็นไม่ได้ นะ

ศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นของเล่นเมื่อไร เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส พวกเรา มันพวกคลังกิเลสจะไปแข่งพระพุทธเจ้าได้ยังไง คลังกิเลสก็พวกหูหนวกตาบอด ไปที่ไหนชนตะไปเลยๆ พระพุทธเจ้า โลกวิทู รู้แจ้งชัดไปหมด ไม่มีอะไรมาขัดข้องพระทัยได้เลย

ธรรมอันนั้นละเอามาสอนโลก แต่โลกมันใช้วิชาหูหนวกตาบอดเข้าศาสนาธรรมของ พระพุทธเจ้า จึงเกิดความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า ใครมีความสุขที่ไหน ที่ต่างคนต่าง ดิ้นกันทั่วโลกดินแดน มีแต่ฟันแต่ไฟเผากัน แล้วโผล่ขึ้นมาตื่นเงากันว่าเมื่อนั้นเจริญ เมืองนี้เจริญ มันเจริญที่ไหนเจริญอะไรหัวใจเป็นไฟ นั่น เอาตรงนั้นซิ หาความจริงต้อง หาอย่างนั้น

ต้นไม้ภูเขาเป็นต้นไม้ภูเขา ไฟเขาก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นไฟเขาร้อน คนที่เข้าไปสัมผัส ไฟต่างหากร้อน ให้ปรับปรุงแก้ไขตัวนี้ซิ ที่จะสัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งใดให้เป็นคุณเป็น ประโยชน์ อย่าให้เป็นโทษแก่ตัวเอง อย่างนั้นนะการปฏิบัติธรรม ต้องรู้จักวิธีแก้ไข ดัดแปลง เอามันตั้งแต่ลุ่มลुकคลูกหลาน นี่ก็พูดให้ฟังแล้ว ลุ่มลुकคลูกหลานน้ำตา ร่วงบนภูเขา เคียดแค้นให้กิเลสนี้ดินะ นั่นละเราได้เป็นคติเครื่องเตือนใจมาตั้งแต่ไปน้ำตา ร่วงบนภูเขา สู้กิเลสไม่ได้ สติไม่มี ตั้งพับลัมทันทิเลย

เวลากระแสวิเลสรุนแรง เอาขนาดนั้นละ พยายามตั้งพับ ตั้งพับลัมพร้อมๆ ไม่มีที่จะอยู่ได้เลย โถ ขนาดนี้เซียวเธอ น้ำตา ร่วงเราไม่ลืมนะ อันไม่ลืมนี่ละเคียดแค้นให้ กิเลสในหัวใจเจ้าของนี้ได้เคียดแค้นสุดหัวใจ ที่นี้ก็ไปเทียบละที่นี้เวลามันได้ผลขึ้นมา จากการเคียดแค้นตัวเองเป็นธรรมทั้งนั้น ได้ผลขึ้นมาเรื่อยๆ ก็คิด คนเราไปเคียดแค้น กับสัตว์หรือบุคคลใดก็ตามเป็นกิเลส เป็นบาปเป็นกรรมทั้งนั้น แต่การมาเคียดแค้นแก่ กิเลสซึ่งเป็นภัยแก่ตัวเองนี่เป็นธรรม นั่น เอาอันนี้ละเข้ามาหมุนตัวเอง เคียดแค้นให้ กิเลสภายในตัวเอง มึงเอาภูขนาดนี้เทียวเธอ เอาละยังงี้กูก็ไม่ถอย ยังงี้มึงต้องฟังวัน หนึ่ง ชัดกันกับมัน เคียดแค้นถึงใจ เคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรมนะ เคียดแค้นให้คนอื่น สัตว์อื่นเป็นกิเลสทั้งนั้น ถ้าเคียดแค้นให้กิเลสภายในหัวใจเจ้าของเป็นธรรม นี่เคียด แค้นสุดหัวใจ

โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มันเรา ชัดกันเรื่อยๆ ไม่หยุดไม่ถอย เอาจน จิตใจเบิกกว้างๆ จนถึงขั้นว่า เหนอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเธอ มัน เงียบหมดเลย กิเลสตัวใดไม่ติดไม่ตั้ง เงียบหมด สว่างจ้อยอยู่ในหัวใจ หือ นี่มันไม่ใช่ เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเธอ แต่ยังไม่สำคัญนะ ว่าเฉยๆ ตอนที่มันว่าง กิเลสไม่แสดงตัวต่อสู้อยู่ เดี่ยวโผล่ขึ้นมาก็ชัดกันเลยๆ ไม่หยุดไม่ถอย สุดท้ายฟาดเสียจน อรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่เลยไม่ถาม นั่นเห็นไหมละ นี่ละความเคียดแค้นให้กิเลส ภายในตัวเองเป็นธรรม เคียดแค้นหนักเท่าไรความเพียรยิ่งหนัก มุมานะหนัก ให้อภัย ไม่มีเลย เคียดแค้นให้คนอื่นก็พยายามสั่งสมบาปกรรมเข้า เคียดแค้นให้ตัวเอง พยายามสั่งสมอรรถธรรมเข้าแก้ไขตัวเอง

ให้พากันเคียดแค้นให้ตัวเองนะ ความขี้เกียจขี้คร้าน ตื่นขึ้นมา ทือ วันนั้นอน ตั้งแต่หัวค่ำจนกระทั่งปานนี้ เคียดแค้นให้มัน วันหลังกูจะไม่นอน ให้ว่าอย่างนี้เข้าใจ ไหมล่ะ จากนั้นถ้ามันไม่พอให้ออกไปหน้าประตูวัด ไปนั่นเขาเขียนไว้ว่ากูจะฟ้องท่านเปา มันมาเที่ยวป่วนเปียน ทีนี้เราเปลี่ยนแปลงปีบ กูจะฟ้องท่านเปา จิตมันเพ่นพ่านนอนไม่หลับ กิเลสกวาน กูจะเอาให้มันหมอบราบ แก้กิเลส ฟ้องท่านเปาแก้แบบนี้ เขียนนั้นเป็น คติทั้งนั้น เราไปเห็นอยู่ท้ายรถเขาก็เคยพูดแล้ว ไปจังหวัดชัยภูมิ เขาติดท้ายรถไว้ เขา เขียนสนุกของเขานั้นแหละ เราก้เป็นนิสัยตลกด้วย พอเห็นเข้า เข้าท่านะ กูจะฟ้องท่าน เปา เราก้จับอันนั้นมาใส่หน้าวัด เพิ่มคำของเราในนามของวัดไปว่า ต้นฉบับเขาว่า กูจะ ฟ้องท่านเปา สำนวนของเราเกี่ยวกับเรื่องวัดว่า มันมาเที่ยวเพ่นพ่าน แก้กันตรงนี้

อันนี้ก็แก๊ช ฟ้องท่านเปาเรื่อย พวกขี้เกียจขี้คร้าน ฟ้องท่านเปา มันขี้เกียจขี้ คร้าน กินแล้วนอนไม่ตื่น กูจะฟ้องท่านเปา ดูซิเราเขียนมีคตินะ เราคิดหมดแล้วในหัว ใสจ ไม่ได้เขียนด้วยความคึกความคะนองล้วนๆ เหมือนโลก กิริยาเป็นความคึกความ คะนอง แต่อันหนึ่งเป็นกิริยาของธรรมแทรกๆ อยู่ในนั้น จะทำให้มันเป็นโลกก็ไม่เป็น จิตดวงนี้นะ พุดซัดๆ อย่างนี้ละ แต่กิริยาที่จะทำให้เป็นตลกเหมือนโลกเป็นได้ไม่สงสัย โลกเป็นสมมุติอันนี้ก็เป็นสมมุติมันออกรับกันได้ทั้งนั้น อย่างกูจะฟ้องท่านเปา มันมา เที่ยวเพ่นพ่าน คือมันมายุ่งในวัดนี้ ก็บอกว่ามาเที่ยวเพ่นพ่าน ท่านเปาไม่ทราบอยู่ไหน ละ แต่ไปฟ้องท่านเปา พวกนี้มันมาเที่ยวเพ่นพ่าน

สอนให้เป็นคติเครื่องเตือนใจ เขาเขียนทางโน้น ก็เอาทางโน้นมาติดที่นี้ กูจะ ฟ้องท่านเปา เราเอาฉบับเขามา กูจะฟ้องท่านเปา ฉบับของเราก้ว่า มันมาเที่ยว เพ่นพ่าน ใส่เข้าไป ให้พากันคิดซิ จะได้ฟ้องท่านเปาเรื่อยนะพวกนี้ กิเลสเที่ยวเพ่นพ่าน ลงมันได้กล่อมแล้วนอนแต่หัวค่ำจนกระทั่งสว่างก็ไม่ตื่น นี่ควรจะฟ้องท่านเปาหรือยัง พิจารณาซิ กูจะฟ้องท่านเปาให้เอาพระมากุสลา มันจะตื่นหรือเปล่าก็ไม่รู้ พระกุสลาจน เลิกไปแล้วมันยังไม่ตื่นก็สุดวิสัย เข้าใจ อย่างมานิมนต์พระวัดนี้ไม่ได้นะ กูจะฟ้องท่าน เปา แล้วก็ไปนิมนต์พระมากุสลามันนอนไม่ตื่น กิเลสกล่อมมัน

โธ่ กิเลสเป็นของง่ายเมื่อไร เวลามันได้กล่อมกระดิกไม่ได้นะ อำนาจของกิเลสนี้ จมๆ ตลอด ดิ่งลงๆ อำนาจของธรรม เราพยายามไม่หยุดไม่ถอย พลิกแพลง เปลี่ยนแปลงหลายส้นพันคม เตี้ยวก้ฟื้นขึ้นมาได้ๆ พอธรรมมีอำนาจแล้วเอาละนะ ความรู้อันนี้เราก้ไม่เคยคิด มันมาเป็นในหัวใจเราเราถึงได้รู้ ว่ากิเลสทำงานบนหัวใจ สัตว์โลกโดยอัตโนมัติ ไม่ว่าหัวใจใดกิเลสจะทำงานของมัน ตาหูจมูกลิ้นกายสัมผัส สัมผัสพันธ์อะไรกิเลสจะออกก่อนๆ ธรรมไม่มีจะออก นี้เป็นหลักธรรมชาติของสัตว์โลก

ที่นี้เวลาเราปฏิบัติธรรมจนธรรมมีกำลังแก่กล้าแล้ว ที่นี้สัมผัสอะไรที่นี้ละ สัมผัสอะไร เป็นธรรมหมด แก้กิเลสฆ่ากิเลสทั้งนั้น มันถึงรู้ได้นะ

คือกิเลสนี้ทำงานบนหัวใจสัตว์โลกโดยอัตโนมัติของมัน ที่นี้พอธรรมมีกำลังขึ้น แล้วรับกันปั๊บ ธรรมก็มีกำลังสามารถที่จะแก้กิเลสโดยอัตโนมัติ จนกิเลสขาดสะบั้นไป จากหัวใจได้เช่นเดียวกัน นั่น มันก็ขึ้นมาจากนี้ละ ถึงขั้นนี้แล้วมันไม่ถอย ถึงขั้นฆ่ากิเลส ไม่ถอย อยู่ที่ไหนไม่ถอย กลางคืนนอนไม่หลับ กลางวันยังจะไม่หลับอีก มันหมุนของมันตามฆ่ากิเลส ถึงขั้นมันฆ่ามันฆ่าจริงๆ ฆ่าโดยอัตโนมัติ ฆ่าด้วยความดูดีเต็ม ประหนึ่งว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ ตลอดเวลา เอาจนกระทั่งกิเลสพัง ที่นี้หมด ภาวะทุกอย่างหมด ในโลกสมมุติไม่มีเลย มีกิเลสตัวเดียวเป็นตัวยุ่งกวนที่สุดอยู่ในหัวใจ พอกิเลสขาดแล้ว ไม่มีอะไรยุ่งกวน

กิเลสเป็นตัวสำคัญ พาโลกให้เกิดแก่เจ็บตายกองกันอยู่นี้ก็คือกิเลส พอขาดตัวนี้ลงไปแล้วไม่ตายกองกัน ขาดสะบั้นลงไปแล้วตัดฝั่งเลย เรียกว่าตัดป่าช้าแล้ว อพยมนุติมาชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว ต่อไปนี้เราจะไม่มาเกิดอีก มันก็รู้อยู่ในใจ คือมันขาดไปคนละฝั่งแล้ว ฝั่งวิภูวนพาสัตว์ให้หมุนเวียน กับฝั่งวิภูฏณะพระนิพพาน เป็นคนละฝั่งแล้ว มันก็รู้ชัดๆ ภายในใจของเรา ให้พากันปฏิบัติ

ธรรมะพระพุทธรเจ้าสดๆ ร้อนๆ นะ อย่าเข้าใจว่าเป็นธรรมะศรี ล้ำสมัย กิเลสเวลามันเสกสรรปั้นยอตัวขึ้นมา มันทันสมัยล้ำสมัยล้ำยุคทั้งนั้น จนเจ้าของจะตายมันยังล้ำยุคล้ำสมัยไปเรื่อยกิเลส ธรรมเลยตายไม่มีเหลือ ตายทิ้งเปล่าๆ นะ ตั้งแต่วันเกิดมาถึงวันนี้เป็นยังไง เราได้สาระอะไรบ้าง ทดสอบดูตัวเองบ้างหรือเปล่า ได้ทำความชั่ว ซ้ำลามกและความตึงามอะไรบ้าง ตั้งแต่วันเกิดมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ทดสอบดู บวก ลบคุณหารดู อะไรที่บกพร่องในส่วนดีทั้งหลายให้แก้ไขให้เป็นส่วนดีเพิ่มเข้าๆ จนกระทั่งหาที่ตำหนิไม่ได้

จิตนี้เมื่อถึงขั้นเต็มภูมิแล้วไม่มีที่ตำหนิ โลกอันนี้สูญเปล่าไปหมด ท่านว่า สุญญโต โลภ โกรธ หลง อเวกขสสุ โมฆราช สทา สโต ดูก่อน โมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่า ถอนอัตตานุทิฏฐิ ความถือเอาเราว่าเราอันเป็นก้างขวาง คอ นั้นออกเสีย จะพึงข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะตามไม่ทันผู้ที่ พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าอยู่อย่างนี้ แล้วเวลาพิจารณาเป็นอย่างไรพระโมฆราชแล้ว ก็เป็นพระโมฆราชทุกองค์ บรรดาพระอรหันต์เป็นพระโมฆราชทุกองค์ ท่านยกพระโมฆราช องค์เดียว พอขึ้นมาแล้วเป็นแบบเดียวกันหมดนั่นแหละ ตั้งใจปฏิบัติ

มีกิเลสเท่านั้นกวนใจ กิเลสหมดไปแล้วไม่มีอะไรกวน โลกอันนี้จึงว่าสูญเปล่าว่างเปล่า ที่ไม่ว่างก็คือกิเลสเป็นก้างขวางคอ กิเลสมันขวางตลอดเวลาภายในหัวใจ ดิน

ฟ้าอากาศจะโล่งขนาดไหนก็ตาม แจ่มใสขนาดไหนก็ตาม กิเลสมันมีติดบอดของมัน มัน
เป็นhookเป็นหลาวทิ่มแทงหัวใจตลอด ถอดอันนี้ออกไปแล้วไม่มี ว่างไปหมดเลย ท่าน
ว่า สุธัญโต โลกั อเวกขสุสุ โลกว้างว่างตรงนั้นะ ไม่ได้ว่างที่ไหน เอาละวันนี้พูดเพียง
เท่านั้นละพอ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*